ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αγωνιστές του κινήματος γράφουν στην Παντιέρα για την κομβική αναγκαιότητα της πραγματοποίησης της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020

Σήμερα γράφει ο **Τάσος Χριστόπουλος**

Η απόφαση της κυβέρνησης να απαγορεύσει τη φετινή πορεία του Πολυτεχνείου και πιθανά (γιατί όχι;) την απεργιακή συγκέντρωση για την ανατροπή του αντεργατικού νομοσχεδίου, αποτελεί ακραία έκφραση αυταρχισμού και πρόκληση για το κίνημα συνολικά. Δεν γίνεται ούτε καν με αφορμή την πανδημία και ο στόχος είναι ο κόσμος της εργασίας, του αγώνα, της αντίστασης, με λίγα λόγια ο εσωτερικός εχθρός.

Πρόκειται για μια απόφαση που έρχεται ως φυσική συνέχεια της κλιμακούμενης κρατικής βίας και τρομοκρατίας, των απαγορεύσεων και του χτυπήματος συγκεντρώσεων και πορειών, των απρόκλητων επιθέσεων σε χώρους αγώνα σε πλατείες και καταλήψεις. Αποτελεί βασικό συστατικό της πολιτικής της άρχουσας τάξης στην προσπάθειά της να επιβάλει από τώρα τη σιωπή και να προλάβει τις, αναπόφευκτες για αυτήν, εκφράσεις οργής και αγανάκτησης των εργαζομένων. Άλλωστε συμπίπτει χρονικά και καθόλου τυχαία προφανώς, με την κατάθεση του νομοσχεδίου που απαγορεύει την απεργία και τη συνδικαλιστική δράση.

Δεν πέφτουμε από τα σύννεφα και δεν είναι η πρώτη φορά που η κυβέρνηση θέλει να οριοθετήσει στο πλαίσιο της νομιμότητας, τις εκδηλώσεις τιμής στην εξέγερση του ‘73. Όλη η μεταπολιτευτική διαδρομή της επετείου κινήθηκε μέσα στην παρανομία. Απαγόρευση είχαμε το ‘74 με τις εκλογές του Καραμανλή και την υποταγή στην απόφαση για αναβολή, από την πλειονότητα των δυνάμεων. Μια δυναμική και ιδιαίτερα μαζική μειοψηφία οργανώσεων της αριστεράς κατάφερε να κρατήσει ψηλά τη σημαία. Το ίδιο και το ‘76 και το ‘77, για να κλείσει η δεκαετία με τις συγκρούσεις στα λουλουδάδικα και την αιματοβαμμένη πορεία του ’80.

Η επέτειος και η πορεία, είναι η ύψιστη απότιση φόρου τιμής στα θύματα της εξέγερσης, αλλά και της επταετούς χούντας. Δεν αποτελεί όμως μνημόσυνο ή μουσειακό έκθεμα, ακριβώς επειδή ως τέτοια έχει κερδίσει τη σχετική αυτονόμησή της από το παρελθόν, χωρίς να το απεμπολεί. Έχει βρει τη συνέχειά της μέσα από τους αγώνες του σήμερα, συνδέεται και τροφοδοτείται από την καθημερινότητα της τάξης μας, τις ανάγκες, τα προβλήματα, τις προτεραιότητες, τα αιτήματα.

Δεν είναι εθνική γιορτή και δεν τη «γιορτάζουμε» όλοι μαζί. Είναι υπόθεση του εργατικού κινήματος, κόντρα και απέναντι στην εξουσία.

Αντλεί τη δυναμική της από το πολύμορφο ποτάμι διαδηλωτών και τα ρεύματα που συνυπάρχουν, όχι πάντα ειρηνικά και με διάθεση σύνδεσης, αλλά αυτό είναι το «Πολυτεχνείο». Τα χαρακτηριστικά του, καθορίζονται κάθε φορά από τους συνολικότερους συσχετισμούς και την κατάσταση του κινήματος, αλλά και τη δυναμική των διαφορετικών πολιτικών αντιλήψεων, προσεγγίσεων και ρευμάτων. Αυτή η αντιπαράθεση είναι που το κάνει πάντα επίκαιρο και ουσιαστικό ως σημείο αναφοράς.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η επέτειος έχει ακόμα και σήμερα έντονα αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά. Αυτό έχει να κάνει με την ηγεμονική παρουσία του συγκεκριμένου ρεύματος.

Παράλληλα όμως, σε κάθε περίοδο έπαιρνε χρώμα και οσμή από την πραγματική κίνηση των μαζών. Από την απεργία των οικοδόμων και τα πρώτα μεταπολιτευτικά προλεταριακά οδοφράγματα μπροστά στην πύλη και απέναντι από τις αύρες της αστικής δημοκρατίας το καλοκαίρι του ‘75, από τους απεργούς της ΜΕΛ που βρέθηκαν μέσα στο κτήριο παραμονή της πορείας, την ίδια χρονιά, από τις δολοφονίες των Κουμή, Κανελλοπούλου το ’80 και του Καλτεζά το ‘85, από την κατάληψη για την αθώωση του Μελίστα το ‘90 και τις μαθητικές κινητοποιήσεις του ‘90-91, από την απεργία της ΕΑΣ, από το όργιο καταστολής το 95, από

τις φοιτητικές κινητοποιήσεις του ’06-07, από το Δεκέμβρη του 2008, από το μαζικό απεργιακό κίνημα της πρώτης περιόδου της κρίσης, από το αντιφασιστικό κίνημα των τελευταίων ετών.

Δεν είναι εθνική γιορτή και δεν τη «γιορτάζουμε» όλοι μαζί. Είναι υπόθεση του εργατικού κινήματος, κόντρα και απέναντι στην εξουσία

Έτσι και σήμερα, που έχουμε απέναντί μας έναν δολοφονικό συρφετό κράτους-κεφαλαίου-κυβέρνησης, πρέπει να προστατέψουμε την υγεία και τη ζωή και να αγωνιστούμε απέναντι σε αυτούς που τη μετράνε με τους όρους της καπιταλιστικής αγοράς. Απέναντι σε αυτούς που παίζουν κρυφτούλι με την πανδημία έχοντας στο νου πώς θα την βγάλει καθαρή η εθνική οικονομία και οι επιχειρήσεις, που χρησιμοποιούν μέτρα πιο αναποτελεσματικά και από τη θεωρία του αποκεφαλισμού για την αντιμετώπιση του πονοκέφαλου και που αφήνουν ανοχύρωτο, αδύναμο και απαξιωμένο το δημόσιο σύστημα υγείας.

Πρέπει να απαντήσουμε στην βάρβαρη επίθεση που δέχονται τα θεμελιώδη εργασιακά μας δικαιώματα και το εισόδημά μας και να μην τους αφήσουμε να μας μετατρέψουν σε ζητιάνους των 100 και 200 ευρώ, δουλεύοντας ήλιο με ήλιο, συνηθίζοντας τον φόβο και την υποταγή.

Οφείλουμε να υπερασπιστούμε μέχρις εσχάτων το πιο σημαντικό όπλο της τάξης μας, το συνδικαλισμό, όπως και τις οργανώσεις μας.

Πρέπει να πάρουμε στα χέρια μας, να οργανώσουμε και να κάνουμε υπόθεση όλης της εργατικής τάξης, την κομβική απεργία στις 26 του μήνα ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο, όπως και να διαδηλώσουμε με τόλμη και αποφασιστικότητα στις 17 του Νοέμβρη.

Είναι χρέος μας να δώσουμε εκείνα τα χαρακτηριστικά της νικηφόρας σύγκρουσης όχι μόνο με τη συγκεκριμένη πολιτική, αλλά με όλη τη σαπίλα του κόσμου του κεφαλαίου.

Αν θέλουμε λοιπόν να τα δούμε έτσι τα πράγματα, το σπάσιμο των κόκκινων ζωνών είναι μονόδρομος!

Τάσος Χριστόπουλος – Κλαδική Κατασκευών Α.Π.Ροσινάντε